

Forsl. t. L. om Lønninger for Retsbetjent- og Magistrats-Embeder.

de omhandlede Embeder henhørende Forretninger saavel den egentlig dømmende Virksomhed som Politiforretningerne; der stilles derfor saa store Fordringer til vedkommende Embedsmænd Arbeidsdygtighed og Konduite, at det efter Ministeriets Formening vilde være uretfærdigt, ikke i Henseende til Lønning at stille dem lige med de Embeder, der ere henhørende til 1ste Lønnings Klasse. De ere derfor optagne paa den Lovforslaget medfølgende Tavle A. under henholdsvis Nr. 9 og 21.

De 5 Lønnings Klasser, hvortil de forskjellige Retsbetjent- og Magistrats-Embeder i Loven af 1ste Juli 1870 — afsætt fra de Embeder, som ifølge Lovens § 3 vare bestemte til at indbrages ved indtrædende Vakance — ere henhørende, erholde for Tiden ifølge Lovens § 4 en aarlig Begyndelseslønning af henholdsvis 6,200 Kr., 5,200 Kr., 4,400 Kr., 3,400 Kr., og 2,800 Kr. og kunne ved de i Lovens § 5 hjemlede Alderstillæg, der for 1ste og 2den Klasse udgjøre 600 Kr. aarlig efter 10 Mars Tjeneste og for de øvrige Klasser 400 Kr. aarlig efter 5 Mars Tjeneste og 800 Kr. aarlig efter 10 Mars Tjeneste, stige til en højeste Lønning af aarlig for hver Klasse henholdsvis 6,800 Kr., 5,800 Kr., 5,200 Kr., 4,200 Kr. og 3,600 Kr. Forslaget henholder sig i det Væsentlige til de saaledes foreliggende Lønningsforhold. Dog har man antaget, at det vilde være nødvendigt af Hensyn til den Prisforhøielse, som vigtige Livsforbrødenheder stadigt ere underkastede og til de større Fordringer til Livet, som gennem alle Samfunds-Klasser gjør sig gjældende, noget at forhøje Grundlønningen for samtlige Klasser, for at ikke de her omhandlede vigtige, ansvarsfulde Embeder, som det saavel af Hensyn til Statstjenesten som til Befolkningens Interesser i høj Grad er magtpaaliggende altid at kunne have beskæftede med dygtige Kræfter, faktisk skulle blive stillede i Henseende til Lønninger ringere end det ved de foreliggende Lønningsforhold var tilfældet. Denne Lønningsforhøielse har man efter Overvejelser af samtlige Omstændigheder ment at kunne sætte til 400 Kr. aarlig. Da man imidlertid maatte anse det for rettest, at bringe det Alderstillæg, der er tilstaaet de tvende første Lønnings Klasser — 600 Kr. aarlig efter 10 Mars Tjeneste — i Overensstemmelse med det for de øvrige Lønningsklasser normerede Alderstillæg, har man antaget, at dette naturligt kunde ske ved at sætte Begyndelseslønningen, der med den foreslaede Lønningsforbedring af 400 Kr. vilde udgjøre for de tvende Klasser henholdsvis 6,600 Kr., 5,600 Kr. aarlig, til 6,400 Kr. og 5,400 Kr., saaledes at den højeste Lønning for de tvende Klasser, naar der tillægges dem et Alderstillæg beregnet som ved de øvrige Klasser, altsaa 400 Kr. aarlig efter 5 Mars Tjeneste og 800 Kr. aarlig efter 10 Mars Tjeneste, vil udgjøre 7,200

Kr. og 6,200 Kr. aarlig eller 400 Kr. mere end den nuværende højeste Lønning.

Med Hensyn til de i Forslagets § 6 optagne nye Bestemmelser skal man bemærke Følgende:

Ifølge Plakat af 21de Marts 1800 tilkommer der Rettens Betjente ved Underretterne 1 Rd. daglig i Diætpenge, naar de holde Extra-Ret til Delinkvent- og Justitsfogers Behandling og Afstanden imellem Stedet, hvor Extra-Retten foretages, og deres Bopæl ikke er kortere end 1 Mil. Efter Plakat af 24de November 1837 § 1 tilkommer der endvidere den, der bestikkes som Sættedommer, naar han i den Anledning maa gjøre Reiser, 2 Rd. for hver Dag, som han anvender paa Reisen og det dermed forbundne Ophold paa det Sted, hvor han har at pleie Retten. At disse Diæter under de siden deres fastsættelse forandrede Forhold nu paa ingen Maade kunne anses for tidsvarende, vil formentlig ubetinget blive erkjendt, og den foreslaede Forhøielse turde derfor være velbegrundet, og forsaauidt angaar Plakat af 24de November 1837 § 1 ligefrem nødvendig, da de lave Diæter gjøre det vanskeligt i de Tilfælde, hvor en Retsbetjent ikke kan bestikkes, at saa Noget til at overtage Sverret, eftersom de Retsgebyrer, der tilfalde Sættedommeren i Reglen ere saa lave, at de paa ingen Maade indeholde Vederlag for det med Sverret forbundne Arbejde.

Ved Strandingssforordning af 28de December 1836 § 20 blev der tillagt Politimesteren et Salarium af 5 Rd. og for hver følgende Dag af 4 Rd., Alt med Tillægsafgift efter Sportelreglement af 22de Marts 1814 § 156, hvilken Betaling, naar Politimesterens Tilstedeværelse kræves i længere Tid end 8 Timer, men ei over 12 Timer paa een Dag, forhøies med 50 pCt., og naar der anvendes over 12 Timer fordobles, hvorhos der i Tiden fra 1ste November til 1ste Marts dertil kommer et Tillæg af $\frac{1}{4}$ af den Betaling, der ellers vilde være at erlægge. Skjøndt dette Salarium, der udredes af Strandingssmassen, foruden Vederlag for Arbeidet, utvilsomt ogsaa var bestemt til at vederlægge Politimesteren de positive Udgifter, hans Ophold paa Strandingssstedet medfører, har Ministeriet, da det efter den Maade, hvorpaa det var bestemt, maatte anses som henhørende til de i Lov af 19de Februar 1861 § 1 ifr. Lov af 1ste Juli 1870 § 1 ommeldte Gebyrer, statueret, at det i sin Helhed maatte tilfalde Statskassen. Medens de fastlønnede Løbfunktionærer have Afgang til Diæter for deres Møder ved Stranding, tilfalder der saaledes for Tiden ikke Retsbetjenten noget som helst Vederlag for slige Møder. Da disse Møder imidlertid for Retsbetjenten medfører ofte ikke ubetydelige Udgifter, og da der ikke er mindre Grund til at tilstaa dem end Løbfunktionærers Diæter i de omhandlede Tilfælde, har Ministeriet troet at burde foreslaa, at der tillægges Retsbetjentene